

[Aksel Møller.]

Der er jo grå eminencer med i de forhandlinger, der har været ført i udvalget, og adressen på den ansvarlige for dette lovforslags fremsættelse er vel hverken den højtærede justitsminister eller andre medlemmer af regeringen.

Sagen er nemlig den, at en sådan forhøjelse af den første udbetaling, som her er foreslået, ikke kan undgå at få en række virkninger, som den høje regering og de medlemmer i denne sal, der har deltaget i forarbejderne til dette lovforslag, ikke kan overse i dette øjeblik. Jeg føler mig aldeles overbevist om, at man vil opdage, at man i stedet for at gavne eksporten derved vil komme til at skade den. Der er blevet fremført det argument, at bremses man afbetalingshandelen, bliver der flere varer til eksport, men det er lige så sandt, at de midler, der i øjeblikket anvendes til afdrag på afbetalingskøb, i vid udstrækning vil søge til andre forbrugsformer, og alle varer er, når det kommer til stykket, enten varer, som er importeret, eller varer, som kunne eksporteres. Derfor tror jeg ikke på, at dette som foranstaltning overfor den valutakrise, man befinder sig i, vil have nogen virkning, og det er i alt fald givet, at ingen i dette øjeblik kan beregne virkningen af ændringen.

Den omstændighed, at man kommer til at slå enkelte brancher og virksomheder i stykker, kan man måske i en så stor husholdning som den, vi har selv i vort lille land, se bort fra, skønt det forekommer mig, at det på forhånd må være betænkeligt for lovforslagsstillerne, at en sådan stramning af afbetalingsvilkårene kan føre til, at virksomheder som f. eks. pianoindustrien, en lille branche, men dog en branche af ganske særlig karakter, kan lide ubodelig skade. Vi har i det hele taget her i landet altfor ofte indrettet os på den måde, at vi har ladet det gå ud over enkelte brancher, og vedtagelse af den ændring, der her er foreslået, vil i allerhøjeste grad gå ud over en række virksomheder, som har deres hjemmemarked i kraft af afbetalingshandelen og derudfra har opbygget en eksport.

Jeg lagde mærke til, at den højtærede justitsminister sagde, at om procenten kunne der forhandles. Jeg kan ikke forstå denne udtalelse. I valutaudvalget, hvis jeg

må bære det med dette navn, har man jo forhandlet om dette lovforslag. De, der ville være med til at fremme et sådant lovforslag, regeringspartiet og det radikale venstre, har forhandlet sig frem til denne procent. Den er der altså flertal for, og derfor anser jeg det for sandsynligt, at denne procent vil blive stående. Jeg tror, man vil komme til at fortryde det.

Det må kræve en ganske særlig begrundelse, at man i dette folketingsår vedtager og får stadfæstet en lov, som først skal træde i kraft den 1. januar 1955, og derefter ændrer lovens karakter, så den fra at være en social beskyttelseslov bliver en lov, der forhindrer den lille mand i at købe, idet man strammer bestemmelserne om mindsteudbetaling og sætter udbetalingsbeløbet op til 30 pct. Jeg forstår ikke, at man kan gøre det. Ja, jeg kunne tænke mig, at man kunne, hvis man virkelig kendte virkningen af en sådan stramning, hvis man kunne sige, at afbetalingshandelen her i landet er af den karakter, at en stor del af den økonomiske virksomhed foregår gennem den. Bevares, hvis man kunne dokumentere, klargøre, sandsynliggøre, at det ville have indflydelse på valutasisuationen, kunne man motivere og undskylde en sådan fremgangsmåde, men jeg finder ikke, at der foreligger sådanne oplysninger om denne sags økonomiske og valutariske virkninger, at det er værd at hjælpe den gennem det høje ting.

Bertel Dahlgaard: Jeg takker den høje regering, fordi den ved fremsættelsen af dette lovforslag har imødekommet det ønske, vi fremførte under behandlingen af kriseforslagene i sidste uge. Jeg tror, de forhandlinger, der har været ført i udvalget om denne sag, i høj grad har bestyrket den opfattelse, at denne midlertidige ændring af loven om køb på afbetaling bør indgå som et virksomt led i bestræbelserne for at overvinde valutavanskelighederne.

Den lov om køb på afbetaling, som vedtoges i foråret med det formål at sanere afbetalingshandelen, var et ikke ringe lovgivningsarbejde, men denne lov satte sig jo ikke som mål at være et led i konjunkturpolitikken, som må skifte fra tid til anden, efter som konjunkturerne og de økonomiske forhold ændrer sig. Derfor bestemtes det og-